

rende Stadium bestemt maa benægte. Jeg vil ikke gjøre mig til af at være Saagtyndig, jeg beider det ærede Thing at tage mine Ord ganske simpelt som et Bidnesbyrd fra en Mand, der har levet sit Liv paa Landet, og kender Noget til Landbosforhold, særlig ogsaa til Roedyrkning, og har taget de foreliggende Fakta i Beregning med i saa tilbørlig Overveielse som jeg formaar. Det er jo Alt, hvad man kan forlange. — Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valokreds (Th. Nielsen) har hidtil været den egentlige Hovedtaler for den her fremsatte Tanke (Th. Nielsen: Nei). Ja, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valokreds (Winther) skal jeg glemme til sidst, det forekommer mig, at det kunde være det Behageligste. Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valokreds har i mine Dine hidtil været Hovedtalen for den her fremsatte Tanke, og jeg skal derfor tillade mig nogenlunde punktvist at følge hans Udvikling. Det ærede Medlem begyndte efter nogle andre Bemærkninger med at sige, at Sagen nu ikke kan fuldt udbehandles. Man syntes at rette en Hebreielse mod visse ærede Samtidige for, at de allerede vare færdige med deres Overveielser; men jeg tror ikke, at en saadan Hebreielse i Birkeligheden med Grund kan rettes mod Nogensomhelst; andre Medlemmer ere derimod ikke færdige med deres Overveielser. Goad det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, var, at der var en meget stor Meningsforskjel mellem Landmændene i denne Henseende; her kom det ærede Medlem til et ganske mærkvaerdigt Resultat, som jeg dog skal tillade mig at pointere, idet det ærede Medlem vilde have disse Herrer Landmænd veiede, det vil sige, deres Meninger. Naar man veier dem, kan man altsaa ikke tælle sig til Sagen, det kommer ikke an paa, hvormange der er paa den ene eller anden Side (Afbrudelse af Th. Nielsen), men naar man veiede disse Meninger, saa forekom det ærede Medlem, at den stærke Vægt var paa hans Side. Jeg veed nu ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Guldvægt, som skulde være tilstrækkelig til at veie Landmændenes Meninger, naar de staa mod hverandre i et Spørgsmaal, som i Birkeligheden er et rent Saagspørgsmaal for Landmænd. Jeg skalde tillade mig at tro, at der i den Henseende slet ikke kan finde nogen anden Veining Sted end af de ærede Herrer's Grunde. Der er da fremført Grunde paa begge Sider, og disse vil jeg ganske vist være med til, ikke at tælle, men at veie; men Meningerne, tror jeg, man har Grund til at tælle uden at veie dem (Afbrudelse af Th. Nielsen). Ja, det ærede Medlem synes at more sig derover, men han vil maasse ved nærmere at se sit eget Foredrag komme til at indrømme, at der er nogen Grund for mig til at tage dette Spørgsmaal op. Det kommer mig nemlig ikke an paa, om det er Mænd, som raade over Hundreder eller Tusinder Lønder Land eller over Lønder Guld, der have

fremfat disse Meninger, men det kommer an paa, hvad de Grunde ere værd, som de fremsætte paa begge Sider, og det er det, jeg tror kunde være værd at overveie. Det ærede Medlem havde et andet Argument for sig, nemlig „Ugekrift for Landmænd“, det var meget begejstret og ivrigt for denne Sag. Men jeg spørger det ærede Medlem og andre ærede Tilstedeværende, hvormange Spørgsmaal har ikke vor agronomiske Literatur i sin Tid været begejstret og ivrigt for og prædikeret paa Lagene og i Husene, og hvormange af disse Spørgsmaal ere siden faldne til Jorden som fuldstændig ininteressende, eller som ved nærmere Overveielse have vist sig fuldstændig urigtige? Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at igjennem en lang Narraffe af mit Liv var der et vist Stikford paa Dagsordenen i Landbrugsforholdene, og det var „Bevelsdriften“. Maa jeg spørge, hvor er den bleven af? (Th. Nielsen: Den er i fuld Gang). Ja, det ærede Medlem siger, at den er i fuld Gang, men Bevelsdriften i den Forstand, som Landøkonomerne dengang omhandlede, er blest bort af Jordens Overflade, den eksisterer slet ikke mere. Ved Siden deraf havde man et andet Stikford, og det var det Jordærvelige i flere Aar efter hinanden at dyrke Langstraaesed. Det var en forferdelig Buskemand i Landbosproget, hvor er nu Jaren og Frygten for Langstraaesed bleven af? Den er gaaet samme Veie som Bevelsdriften. I den Forstand, hvori man dengang fremhævede den, er den fuldstændig gaaet bort i Luften, og det Samme er Tilfældet med adskilligt Andet. Man har saaledes til sin Tid med den allerstørste Kraft produceret for, at Mælkedriften er egentlig Alfa og Omega i vort Landøesen. Staar man paa det Standpunkt endnu? Nei nu er det Fodning først og sidst, og Kapløb mellem de forskjellige Landdele er om at komme forrest i den Henseende. Det følger ganske af sig selv, at en saadan Sag, som sætter Landmændene i Bevægelse, ogsaa sætter den landøkonomiske Literatur i Bevægelse, og der fremkommer da Grunde og Modgrunde. Maasse vil der i den kommende Tid komme Indlæg frem i „Ugekrift for Landmænd“ stik imod dem, der hidtil ere komne, og det fuldt saa vægtige som dem, vi hidtil have set. Jeg tror ikke, at det Slags Argumenter have nogen virkelig Betydning i dette Spørgsmaal; man kan tillægge dem mere eller mindre subjektiv Betydning for sig selv — det skal jeg fuldstændig indrømme —, men at det med Hensyn til Sagen selv har nogen afgjørende Betydning, kan jeg ikke erkende. Dernæst vendte det ærede Medlem sig til selve Dyrkningen af denne Roe, og der indskrænkede han sig til at tale om enkelte Punkter. Naamlig henpegede han til Afvaldet af Sukkerroen og dets Nytte. Jeg tror, at det ikke gaar an, at man saaledes kaster sig over et ganske enkelt Punkt ved denne Dyrkning, men at man maa